

een rups, zoodra zij ziet, dat deze rondkruipt om zich te verpoppen, vliegt op haar af, steekt haar met een fijn angeltje en legt tegelijk een eitje in de gemaakte wonden. Dit herhaalt zij zoolang tot zij denkt, dat er nu genoeg van hare eieren op de rups liggen. Door de warmte komen deze eieren spoedig uit, worden larven en beginnen nu de nog steeds voortkruipende rups, eerst van buiten en daarna van binnen, bij levenden lijve te verslinden, zoodat er van de rups nagenoeg niets meer te zien is dan de huid. Alsdan hebben de larven ook genoeg gegeten en beginnen zich te verpoppen, waartoe zij een zijdeachtig, licht geel spinsel vervaardigen, binnen hetwelk de cocoon rusten kan.

Wanneer gij nu met een voor de natuur belangstellend oog door de velden wandelt en gij ziet hier en daar zulk een kaal gevreten rups ergens hangen of liggen, dan zult gij ook wel die geelzijden spinsels ontdekken en weet gij dan tevens wat deze zijn. Die spinsels zijn de poppen van sluipwespen, die als zij uitkomen dadelijk er weer op uitgaan, om rupsen te zoeken en te doodden.

Hoe wonderbaar, hoe schoon zijn toch des Heeren werken! En hoe jammer is het dat er zoo weinig op gelet wordt. Men berooft zich hierdoor van een genot, dat veel edeler is dan de schoonste muziek ons verschaffen kan.

VAN NIEMAND EN VAN IEMAND.

Niemands poesje dwaalde rond
Op den dik besneeuwden grond;
Niemands poesje had verdriet,
Want waarheen, dat wist zij niet.
Niemands poesje riep: »miauw!
Iemand helpe mij toch gauw!»
Iemand die voor 't venster zat
En een hart voor poesjes had,
Zag naar buiten op de gracht,
Hoorde Niemands poesje's klacht,
Vroeg niet eerst om hulp of raad,
Maar liep daad'lijk naar de straat.
Greep vol meêlij Niemands kat,
Die besneeuwde pootjes had,
Bracht haar bij een warme test;
Niemands poesje had het best,

Kreeg wat melk en ook beschuit:
Niemands lijden was nu uit,
Denkt gij, maar 't was niet zoo gauw.
Iemands hondje riep: »Wou! Wou!»
Was jaloersch op Niemands kat,
Wou dat die op zolder zat.
Iemand zei toen tot Wou-Wou:
»Hier is plaats voor poes en jou.»

Niemands poesje bleef in huis
En ving later meen'ge muis.

Weet je wie die Iemand was,
Die bij 't venster zat en las?
't Was een meisje lief en zoet,
Met een blij en vroom gemoed.

DE DONKERE SPELONK.

EEN SPROOKJE.

I.

Eenmaal in het jaar geef ik een sprookje ter afwisseling. Sprookjes, namelijk *goede sprookjes*, hebben meestal een diepen zin en wekken het nadenken op. Vooral is dit

het geval met het sprookje, dat ik aan een Engelschen schrijver ontleend heb en 't welk ik u thans wil vertellen. Aan het slot gekomen, moet gij dan eens even nadenken, om den diepen zin daarvan uit te vorschen en wil ik er u wel bij helpen.

Vele jaren geleden, toen de menschen nog